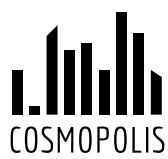

LAURA
PAVLOV

Nej KRÁSNĚJŠÍ
TAJEMSTVÍ

Pravidla byla jasná.
Ale když se mě dotkla,
zapomněl jsem
na celý svět.

LAURA
PAVLOV

Nej KRÁSNĚJŠÍ
TAJEMSTVÍ

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2024 by Laura Pavlov

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Eva Kadlecová, 2026

„Odvaha jí byla korunou a ona nosila ji jako královna.“

Atticus

RIVER

ZAPARKOVAL JSEM PŘED NEMOCNICÍ a vystoupil z auta. Nechápal jsem, co si ten starej blázen myslel, že se tam nechal na kdovíjak dlouho zavřít. Chlast, léky a jeho vynervovaná nátura by odrovnaly i průměrného třicátníka, natož padesátníka, kterej už není úplně ve formě. Jsem si jistej, že jeho dceru to celý upřímně vyděsilo, zvlášť když zjistila, že za všechno může jeho směšnej sexuální apetit.

Nemocnice jsem nesnášel, ale byl to můj kámoš, a tak jsem tam musel. Vlastně když mám bejt upřímněj, Lionel Rose pro mě byl víc než kámoš. Vlastnil bar Whiskey Falls a za poslední roky jsme se hodně sblížili. Takže teď už jsem ho bral prakticky jako rodinu.

Nedávno prodělal mrtvici a nás všechny ta zpráva upřímně vyděsila.

Vyjel jsem výtahem nahoru a neušlo mi, jak si mě při odchodu prohlížely ty dvě sestřičky, co ke mně přistoupily.

Dveře se zavřely a já se vydal po chodbě k jeho pokoji. Když jsem se přiblížil k jeho posteli, můj kamarád mi pokynul a trošku se pousmál. Podali jsme si ruce a chlapsky se objali, pak jsem si sednul na židli u postele.

Od monitorů se v jednom kuse ozývalo několikery pípání. Snažil jsem se ten zvuk ignorovat, ale narůstalo ve mně podráždění.

Slabá vůně nemocničního jídla se míchala se silným pachem dezinfekce a mně se z toho obracel žaludek. Nemocnice byly

pravděpodobně moje nejmíň oblíbený místa vůbec, a to je asi co říct, protože už jsem strávil dost času ve spoustě jiných pekelných děr.

Podle všeho jsem jako malý dítě pobyl ve špitále asi půl roku, i když ne že bych si z té doby nějak moc pamatoval. Ale z nějakýho důvodu mám nemocnici celej život spojenou s temnotou. Kruci, tak to asi má úplně každej.

Anebo za to můžou moje podvědomý vzpomínky na tu dobu a fakt, že než jsem se do nemocnice dostal, měl jsem ještě rodiče, a když jsem odcházel, už jsem je neměl.

Doreen tu byla taky. Říkala mi, co je s Lionelem novýho, zatímco on se snažil sníst oběd. Doreen byla barmanka z Whiskey Falls a Lionelova nejstarší kamarádka.

„Nebud' paličák a sněz to jablečný pyré,“ nabádala ho. „Jestli ho nedojíš, než se vrátí Ruby, bude pěkně naštvaná.“

Ruby byla Lionelovo jediný dítě. Jeho pýcha a radost.

Někdy dovedla bejt krapet neotesaná, ale já už ji celou věčnost neviděl. Věděl jsem, že Lionel má jít na nějakou její nejnovější promoci, protože Ruby už byla něco jako profesionální studentka. Lionel se s ní často chlubil, takže jsem věděl, že si dělá doktorát z psychologie. Ale když se včera dozvěděla, co se stalo jejímu tátovi, zřejmě se hned vrátila domů.

„Řekni Riverovi tu samou historku, co jsme včera napovídali Ruby, ať v tom nemáme bordel.“ Lionelovi bylo špatně rozumět a já se snažil nedat na sobě najevo, jaký mi to dělá starosti. Nemohl hýbat pravou půlkou obličeje, takže pro něj bylo těžký mluvit. Ale doktor řekl, že Lionel se do nemocnice dostal právě včas, takže se dá čekat, že se úplně zotaví. Akorát to bude chtít nějaký čas.

„O jaký historie je řeč?“ Poposedl jsem si dopředu a zvědavě povytáhl obočí.

Doreen si povzdychla. „On nechce, aby se Ruby dověděla, že bral

všechny ty... stimulanty.“ Odkáslala si a ušklíbla se. „Ten fakt, že se její otec snaží držet krok se sexuálníma potřebama mnohem mladších žen, si chce nechat radši pro sebe.“

Jo, přesně tak. Lionel si na pár dní zdvojnásobil dávku léků na erektilní dysfunkci, protože ten chlap někdy dokáže být fakt hrozný idiot.

„Takže co jste jí napovídali?“

Lionel se obrátil na Doreen a čekal, až mi odpoví ona. „No, tak nějak jsme jí řekli, že ho to kleplo ze stresu kvůli tomu soudu s Jennou Tatovou.“

„Co? Tohle už jsme přece srovnali před pár týdny,“ vykulil jsem oči.

Podala mi kus papíru. „Nechal mě včera večer napsat tohle, abych jí to přečetla.“

Podíval jsem se na tu čmáranici a obrátil oči v sloup. „Takže ze svojí mozkový příhody jsi v podstatě obvinil mě? To je pěkná sviňárna, Lioneli. Dokonce i na tvoje poměry.“

„Neobvinil jsem tě,“ odpověděl nezřetelně.

Podíval jsem se na papír a přečetl pár řádek. „Zastupoval ho River, ale bohužel ten případ moc dobře nezvládal, a nakonec bylo toho stresu na tvého tátu moc,“ četl jsem svou nejlepší imitací Doreenina hlasu – hlasu ženské ve středním věku, která většinu života kouřila jako fabrika. Probodávala mě za to očima, ale viděl jsem, jak jí pobaveně cukají koutky. „Jednoznačně jsi mě obvinil.“

„A co jsme jí jako měli říct? Že jejímu tátovi nestál tak, aby to jeho současný přítelkyni stačilo, a tak si ztrojnásobil dávky léků?“ Doreen si zkřížila paže na hrudi.

„Prokristapána. Já myslel, žeš bral jen dvakrát víc. Takže třikrát? Co sis kruci myslel, Lioneli?“ zasyčel jsem. Naštvalo mě to, protože jsem toho blbce měl rád, i když bych to nahlas nikdy neřekl. A bylo evidentní, že léky na jeho péro v kombinaci s chlastem

a už tak mizernou kardiovaskulární kondicí byl zaručený recept na katastrofu. „A mimochodem, přesně tohle jsi jí taky měl říct. Protože je to sakra pravda! A ty místo toho všechno hodíš na mě. Ale jestli je Ruby jen z půlky tak chytrá, jak o ní pořád tvrdíš, stejně pochybuju, že ti tyhle výmysly spolkně. Lidi prostě nemají mrtvice kvůli tomu, že je někdo žaluje za nehodu na pracovišti. Nehrozilo ti vězení, proboha.“

„Tak hele! Na střední jsem hrála Julii. Jsem dramatickejší génius. Ručím za to, že to sežrala,“ ohradila se Doreen.

Zaklonil jsem se na židli a zavrtěl hlavou. Souhlasil jsem, že v tomhle absurdním sporu budu Lionela zastupovat, přestože absolutně nebyl v právu a měl Jenně Tatové zaplatit výlohy za léčbu hned, jak k nehodě došlo. Jenže ten starý škrt se snažil ušetřit pár babek, takže ho to nakonec stálo třikrát tolik.

„Poslyš, ty a tvůj líný pták byste měli v první řadě dostat rozum. Přestaň chodit s holkama, co jsou o polovinu mladší než ty, a pak budeš svým ženským třeba stačit. Napadlo tě to někdy?“

Lionel pokrčil rameny. Pravá pěst mu visela dolů. „Stella je sexy.“

„A ty jsi zatracený paličák. Já ti tu tvoji směšnou šarádu zahraju, ale nemyslím si, že je Doreen tak skvělá herečka, a jestli ti to Ruby fakt spolkně, tak není tak geniální, jak o ní pořád prohlašuješ.“

„Áááá... Vidím, že už jsou tu všichni,“ ozvalo se za mnou a já se ohlídl přes rameno.

Kruci. Ruby Rosová od té doby, co jsem ji viděl naposled, fakt vyrostla.

Na záda jí padaly dlouhé vlny tmavých vlasů, měla plný rudý rty a oči neurčitý barvy, který teď vypadaly jako zlatý, protože jí na pohlednou tvář dopadaly paprsky slunce, co se prodíraly okny dovnitř.

No do prdele. Lionelova dcera byla neskutečně sexy.

Když jsem ji viděl naposled, takhle teda rozhodně nevypadala.

No, zřejmě už uteklo hodně času. Ruby už dávno nebyla dospívající holka. Byla z ní ženská, sexy jako hřích sám.

Povytláhl jsem obočí, protože mě propalovala očima, jako by ji jen moje pouhá přítomnost urážela.

„Dlouho jsme se neviděli, Ruby.“ Už to bylo spoustu let. Většinou jezdil Lionel za ní, a když někdy přijela domů, nezůstala nikdy dlouho, aspoň podle toho, co mi říkal. S Lionelovou bývalou ženou a Rubyinou matkou Wendy to bylo asi opravdu těžký, takže Ruby se Magnolia Falls nejspíš úmyslně vyhýbala.

„Máš dobrej postřeh,“ ušklíbla se. Z jejího hlasu odkapávala jízlivost. O co jí sakra šlo? Vždyť mě skoro neznala. „A je to právě tvoje báječná schopnost si vzpomenout, že jsme se dlouho neviděli, co z tebe dělá tak fantastickýho právníka?“

„Ruby,“ napomenul ji Lionel. Všiml jsem si, že když mluví se svou dcerou, jeho hlas je mnohem jemnější, než když mluví s kým-koliv jiným.

Udělala na něj prstem gesto, aby nic neříkal. „Ne. Žádný Ruby, tatínku můj zlatej. Ty budeš na řadě hned potom.“

Doreen se ušklíbla a Ruby po ní střítila pohledem. Lionelova divoká dcera byla sice malá vzrůstem, ale o to urputnější měla povahu. Já mám skoro metr devadesát a ona jen něco přes metr šedesát, a to ještě měla na nohou vysoký šněrovací boty, který jí nejmíň tři centáky přidávaly. Tmavý skinny džíny těsně obepínaly její křivky a já měl vážně co dělat, abych ji nesjel očima od hlavy k patě. Její černej koženéj kabát působil trochu jako pěst na oko, vzhledem k tomu, že byl konec května, svítilo slunce, ptáčci cvrlikali a Magnolia Falls bylo touhle roční dobou samá duha a samej jednorozec.

A tahle holka vypadala, jako by zrovna vylezla z pekla. Její vztek jsem poznával, protože žil a dechal i ve mně.

„Doreen, já myslela, že jsi nejlepší a nejvěrnější kamarádka mého

táty. A že když si tě vybral krátce po mém narození za mou kmotru, tak bys vůči mně měla být upřímná!“ Znova si zkrřížila paže.

Ježíši. Ona je nasraná úplně na každého.

Já svůj vztek normálně zaměřuju vždycky v jednu chvíli na jednoho člověka. Natáhl jsem ruku k misce s kousky jablek na Lionellově podnose, jeden jsem si vzal, hodil si ho do pusy a užíval si tu show před sebou.

„Víš, jak tě mám ráda, holčičko. Moje oddanost a upřímnost k tobě a tvému tátovi nezná mezí.“ Doreen se podívala z Lionela na Ruby a zpátky. Já jsem si vzal druhé kousek jablka, což mi vysloužilo další zlostnej pohled od královny temnoty.

„Fakt?“ Ruby došla blíž k tátově posteli, sedla si na kraj a podívala se postupně na každého z nás. „No, v tom případě si pojem upřímnost asi vykládáme každé trochu jinak. Lhát mi, když jste mě všichni přemlouvali, abych se vrátila a postarala se o bar – já nevím. To mi připadá maličko... neupřímný, no ne?“

No sakra. Trefila hřebíček na hlavičku. Byla tak sebejistá a zároveň trochu povýšená a děsivá.

Sáhl jsem pro další kousek jablka a ona se pohnula tak rychle, že mě zastihla nepřipraveného. Pleskla mě přes ruku a ten kousek sletěl na podlahu.

„Přestaň mu kruci žrát ty jabka. Co kdybys dělal svoji práci a soustředil se na právo?“

A to na mě bylo právě tak dost. Do dvou vteřin jsem byl na nohou a díval se na ni ze svojí vejšky. „Hele. Já svou práci dělám dobře. Ale ne že by mě zajímal tvůj názor. A tvůj malej záchvat vzteku si nechávám líbit jen proto, že máš svého tátu ráda, a teď tě nejspíš postihlo lehký nervový zhroucení, takže štěkáš na každého, koho potkáš.“

Čekal jsem, že se lekne, ale ona se místo toho ušklíbla. Jako by to brala jako výzvu – a vítala ji. Narovнала se, vystrčila bradu, ve zlatých očích jí jiskřily modrý a zelený výboje.

Ta holka byla zlá královna a já bych lhal, kdybych zapíral, že mě to pekelně nepřitahovalo.

„Stála jsem celou dobu za dveřma, takže jsem slyšela, jak si domlouváte ten svůj směšnej plán na to, co mi navykládáte. To mi nepřipadá moc *právnícký*, nebo se takhle ve své praxi chováš normálně? Můj táta nakonec Jenně Tatový zaplatil o dost víc, než by se slušelo. Nebo to hraješ na obě strany? Že bys od starý dobrý chlípny Jenny dostával menší provizi?“

„Hmmm... Teď nevím, jestli mě víc uráží tvoje představa o mojí morálce, nebo o tom, že podle tebe musím uzavírat takový kšefty, abych někoho dostal do postele. Evidentně podceňuješ moje schopnosti.“

„Ruby,“ ozval se Lionel a natáhl se pro její ruku. Ruby se podívala na tátu se zvednutým obočím. „Já je poprosil, aby lhali. Nechtěl jsem se před tebou ztrapnit.“

„Fakt, tati? Vážně sis myslel, že ti spolкну tu blbou historku o tom, jak tě vynervoval soud? Ty záznamy jsem si sehnala už dávno, abych věděla, kolik jsi jí zaplatil. Aspoň jeden z nás se musí postarat o to, abys zůstal nad vodou.“ Dlouze vydechla a přivřela oči. „Už včera, když jsem jela domů, jsem z auta volala doktorovi Petersovi. O těch lécích jsem věděla. Čekala jsem od tebe víc. A od tebe taky, Doreen.“

„Promiň. Byl zoufalej.“ Doreen pokrčila rameny, v očích měla slzy a já se cítil blbě i za ni, když začala hrozně kašlat a potřásat hlavou.

„Tohle si můžeš ušetřit.“ Ruby zvedla ruku a já se nestačil divit, když Doreen ten strašidelný, dramatickej kašel fakt okamžitě přeshel. Možná to její divadelní nadání bylo lepší, než jsem si myslel, ale Ruby jí to evidentně nespokla. „Chápu tě. Dovede být fakt přesvědčivej, když je zahnanej do kouta.“

„Díky,“ odpověděla Doreen, došla k ní a objala ji. „Chybělas mi.“

„Jasně,“ řekla Ruby a vymanila se z její náruče, jako by se jí to vůbec netýkalo. „Každopádně teď si přestaneme lhát. Nebudu za tebe makat ve Whiskey Falls, zatímco ty se budeš válet v nemocnici, jestli mi ještě jedinkrát zalžeš. Rozumíš?“ Dívala se na otce z výšky. „Řekli jsme si, že k sobě vždycky budeme upřímný.“

„Rozumím. A je mi líto, že jsem nebyl na tvůj promoci.“ Z Lionelova hlasu jsem jasně vnímal zklamání. Ruby byla nejdůležitější člověk v jeho životě a v Magnolia Falls to věděli úplně všichni.

„Už jsi v pořádku, to je hlavní. Víš, že tyhle věci mě neberou.“ Zavibroval jí telefon, podívala se na něj a zaúpěla. „Ještě neuplynulo ani čtyřicet hodin od mého odjezdu z domova, a co myslíš? Máma se právě pohádala s Jimbem. Světe, div se! A Rico si myslí, že jeho holka je těhotná.“

Jimbo Slaughter byl nejnovější manžel Rubyiny mámy. Ta ženská byla vdaná už tolikrát, že to člověk nestíhal sledovat. Kromě Ruby měla ještě dva syny, Zana a Rica, který se oba věčně poflakovali v baru Whiskey Falls a využívali Rubyino jméno, aby jim Lionel nalíval zadarmo.

„Mrzí mě, že se tím musíš zabývat,“ vyslovil obtížně Lionel a Rubyin pohled poprvý od chvíle, kdy vešla do pokoje, zjiňnul.

„S tím si nedělej starosti. Zvládnou to. Teď jde v první řadě o tebe. Mluvila jsem s doktorem Petersem. Říkal, že jste spolu probírali, že bys mohl nastoupit rovnou na rehabilitační program. Máš před sebou dlouhou cestu. A z tohohle se nevyvlíkneš. O bar se postarám a ty zapracuješ na tom, aby ses dal dohromady. Jasný?“

Lionel k ní natáhl ruku a ona ji tentokrát přijala. „Děkuju. Miluju tě, Rubes.“

Vzdychla. „Já tebe taky.“

A tentokrát byl její úsměv naprosto upřímný.

Zlá královna měla evidentně jednu slabinu a tou byl její táta.

RUBY

SCHŮZKA S DOKTOREM PETERSEM SKONČILA a táta naštěstí souhlasil se vším, co doktor navrhnul. Můj táta dovede být hroznej paličák, ale když prasklo, jak to s tou mrtvicí doopravdy bylo, aspoň na chvíli se se mnou přestal hádat a byl jako beránek.

Překvapilo mě to, že si vzal ne jednu, ne dvě, ale hned tři dávky léků, aby měl nekonečnou erekci? Ani náhodou. To pro něj bylo přímo typický. Je to impulzivní chlap. Vždycky jsme o tom spolu vtipkovali.

Táta byl duše každýho večírku. Z nás dvou jsem já byla ta dospělá. Už v osmi letech jsem připravovala jídlo a platila účty.

Ale taky jsme k sobě vždycky byli otevřený a upřímný, takže mě hrozně naštvalo, že mi lhal. Rozuměla jsem tomu, proč to udělal, ale to neznamenal, že se mi to líbilo.

Můj otec byl v mém životě jedinej člověk, kterému jsem věřila. Vždycky to tak bylo.

S mámou to byl úplně jinej příběh. Wendy Rose-Dane-Holt-Smith-Slaughterová byla případ sám pro sebe. Většina krátkodobých pronájmů trvala dýl než její průměrný manželství. Takže ano, dávala jsem si důsledně záležet na tom, abych ji nazývala všemi jejími vyvdanými příjmeními – vždycky. Přesně takhle hnido-pišská jsem byla.

Moje matka byla velice šikovná, co se týkalo její kontroly nad muži. Jen si bohužel moc dobře nevybírala. Aspoň potom, co zdevastovala máho tátu.

Můj táta byl dobrej chlap. Pod nánosem všech špatných rozhodnutí a v alkoholu utopených nocí byl dobrej do morku kostí.

Milovala jsem ho tak moc, až to někdy bolelo. I když jsem měla zrovna vztek, což byl v podstatě takovej můj jazyk lásky. Táta něco podělal a já se pak kvůli tomu vztekala. Takhle jsme to prostě měli.

A moje matka – no, nezáleželo na tom, kolik vrstev jste z ní oloupali... Když jste se dostali až k jádru, nenašli jste prostě nic podstatného. Wendy Rose-Dane-Holt-Smith-Slaughterová byla krásná, ale taky sobecká, bezohledná a vypočítavá.

Zastavila jsem na příjezdový cestě u jejího karavanu, u svojí starý bílý hondy zařadila parkovací polohu a vystoupila z auta. Svíral se mi žaludek, ale kráčela jsem ke dveřím s hlavou vztyčenou. Otevřela jsem a uvnitř našla přesně to, co jsem našla pokaždý. Aspoň v něm se na ni dá spolehnout.

Špinavý nádobí a linka i podlaha pokrytý bordelem. Vzduchem kolem mě se nesl silnej pach kouře z cigaret a trávy. Na malým stolečku stály láhve od piva plný cigaretových vajglů. Znechuceně jsem zavrtěla hlavou. „Čau. Jsem tady.“

„Není mi dobře. Pojď do mýho pokoje a vem mi jednu colu,“ zavolala na mě máma.

Otevřela jsem ledničku a musela si zakrýt nos i pus, abych se nepozvracela. Tak intenzivní byl pach zkaženého mlíka a ještě něčeho kyselého, kterej zaplavil moje smysly. Tady už se asi nic nezmění.

Po rozchodu mých rodičů, když mi byly čtyři roky, jsem žila s otcem. A tím rozchodem mám na mysli epický, explozivní, katastrofický závěr svazku, ke kterému v první řadě vůbec nemělo dojít. Nicméně jsem byla vděčná, že z jejich vztahu vzešlo aspoň něco – já.

Ten konec byl pro tátu naprosto drtivej. Pro mámu to byl další obyčejnej den.

Táta ji nachytlal v posteli se svým nejlepším kámošem z dětství Rikem Danem. Výsledkem jejich spojení byl pro změnu můj mladší bratr Rico Dane Junior, stejně neodolatelnej zoufalec jako naše máma. Radši se ani nezmiňuju o faktu, že by mělo bejt zakázaný pojmenovat dítě Junior, když Rico Dane starší nedokázal nic jinýho, než stát se dárcem spermií a šampionem beer pongu v baru Whiskey Falls.

„Ségra!“ ozvalo se za mnou, až jsem se lekla. Otočila jsem se zrovna ve chvíli, kdy se dveřmi přihnul právě Rico. Byl to takovej ohromnej, rozkošnej trouba.

Odešel ze střední, protože chtěl pěstovat marihuanu o hodně dřív, než to bylo legální. Svoji firmu provizorně pojmenoval Špičková tráva. Tím určitě nemohl vzbudit pozornost policajtů, že ne?

Tenhle podnik se naštěstí nikdy nerozjel. Rico trávil dny tím, že se vždycky zhulil a říkal tomu průzkum trhu. Teď pracoval v Daily Marketu pro Oscara Dailyho. Aspoň měl nějakou práci.

Byl připravenej stát se otcem? Rozhodně ne! Jenže to chlapům v naší rodině nikdy nebránilo, aby do toho šli.

Nechala jsem ho, aby mě zvedl ze země a zatřásl se mnou, protože toho pitomce jsem zbožňovala, i když jsem mu někdy vůbec nerozuměla.

Narodit se jako potomek Wendy a Rika Debila staršího nemělo vůbec žádný výhody, a proto jsem se vždycky snažila bráchovi pomáhat. Držet ho dál od problémů, kdykoli to šlo.

„Hej, už mě můžeš pustit.“ Zachechtala jsem se, což jsem si dala za cíl nedělat moc často, protože mi život nijak moc humornej nepřipadal. Ale když šlo o moje mladší bráchy Rika a Zana, dokázala jsem trochu vyměknout.

„Tak co teď jsi? Už jsi opravdická doktorka, doktorko Rosová?“ zeptal se. Hvízdal a usmál se na mě od ucha k uchu.

Měl stejně tmavý oči a světlý vlasy jako máma. Já byla podobná

spíš tátovi a nikdy mi to nevadilo. Ale můj brácha byl krásnej a dobře to věděl.

„Ještě jednou mi řekneš doktorko Rosová a oholím ti ve spánku obočí,“ střelila jsem po něm varovným pohledem.

Doktorka Rosová jsem byla oficiálně v akademickém světě, kde jsem žila – daleko od Magnolia Falls a od života, ze kterýho jsem vždycky chtěla utéct. Jenže oslovení „doktorko“ u mojí mámy doma bylo v podstatě ekvivalentem spáchání zločinu. Máma přímo nesnášela to, že usiluju o nějaký vzdělání.

Je fakt, že pokud jde o psychologii, vždycky jsem cítila nekonečnou žízeň po informacích. Zjistit, co lidi přiměje bláznit. Snad proto, že jsem musela řešit problémy všech kolem sebe prakticky už... od narození. Nebo mi to tak aspoň připadalo.

Ráda jsem se dozvíдалa, co lidi nutí dělat věci, který dělají, čím jsou motivovaný jejich pozitivní i negativní rozhodnutí a jakej je náš potenciál odpouštět těm, kdo nám ublížili.

Já jsem ve svém životě odpouštění moc často nepraktikovala, možná proto, že se mi většinou nikdo za nic neomluvil. Třeba za všechny ty hrůzy, kterýma mě máma nechala procházet už jako malou holku. Za to, jak spoléhala, že se postarám o svoje bratry, i když jsem byla jen o málo starší než oni.

Takže jsem přišla na to, jak svoje schopnosti využít.

Promovala jsem s vyznamenáním na jedné z nejprestižnějších univerzit v Kalifornii, takže se zdálo, že mi svět leží u nohou. Nebo tedy aspoň bude, za osm týdnů, až se táta uzdraví a já nebudu muset pracovat ve Whiskey Falls.

Ale ještě jsem musela zjistit, co je pro mě to pravé.

University of Western California mi nabídla učitelskou pozici. Stala bych se řádnou profesorkou a vyučovala dva různý úvodní kurzy psychologie, což by po mojí dosavadní akademický činnosti měl být v podstatě můj cíl. Jenže já si nebyla jistá, jestli chci

zrovna učit. Nicméně neměla jsem moc času přemýšlet o svých možnostech, protože jsem promovala v sobotu dopoledne a táta už v pátek večer dostal mrtvici. Zrovna se chystal nasednout do auta a vyrazit za mnou na tu slávu.

Do mýho životního příběhu to vlastně docela zapadalo.

Prostě se mi zdálo, že se tohohle místa nikdy nezbavím. Jediný člověk, kvůli kterému jsem byla ochotná vykašlat se na vlastní promoci, byl můj táta. A přesně k tomu taky došlo.

Na světě nebylo nic, co bych pro něj neudělala.

„Zanovi už jsi ho jednou oholila. Na druhým stupni. Takže tě nehodlám zkoušet, protože vím, že jsi toho schopná,“ vrátil mě do přítomnosti brácha.

„To si piš. A teď mi řekni, co se děje s Pandou.“

Vážně, holka, se kterou můj brácha chodil už od druhého stupně, se skutečně jmenovala Panda. Dřív se teda jmenovala Sally, ale to jméno tak nesnášela, že se v patnácti nechala přejmenovat na Pandu. Nikdo to neřešil, když nepočítám svoje vlastní nekonečný sarkastický poznámky.

Rico si otevřel pivo a dlouze se napil. „Není v tom. Jen mě chtěla vytočit.“

Přikývla jsem. Tohle byl prostě společnej jazyk lásky Rika a Pandy. Podvádět. Lhát. Vytáčet se. Pořád dokola.

„Asi víš, že kdybys používal ochranu, nemusel bys bejt tak vyděšený pokaždý, když tě *chce vytočit*.“

Tohle nebylo poprvé, co něco takovýho udělala, a podle mě ani naposled. Byl to přímo učebnicový příklad toxického vztahu a on si na to tak zvykl, že jsem nepředpokládala, že se s ní někdy rozejde.

„Někdy ji používám. Ale někdy mám chuť do ní zasadit miminko.“

„Víš vůbec, jak je to ponižující, když to formuluješ takhle? Zasadit do ní miminko, jako by byla nějaký záhon? Nebo stroj na

rození dětí? To je fakt hnusný, Rico. Dobře víš, že Pandu úplně nezbožňuju, takže je co říct, když se jí zastávám.“

„No jo, teď na mě spustíš všechny ty kecy o právech žen. To se na Pandu furt zlobíš, že ti ukradla ten tmavomodrej svetr, než jsi odešla na vejšku?“ Usmíval se na mě tím ohromným, připitomělým úsměvem, při kterým nikdy nevím, jestli mám větší chuť ho obejmout, nebo mu dát pěstí.

„Ne. Důvody, proč Pandu nemusím, jsou: za á, má směšný jméno, a za bé, ukecala tě, abys odešel ze střední školy, i když ti to tam šlo.“ Zkřížila jsem si paže na prsou.

„Špičková tráva byl její nápad a bylo to geniální. Jenže teď, když je tráva legální, ji pěstuje každý.“

„Jo. Je zkrátka o dost jednodušší dostat úvěr na podnikání, když chceš prodávat produkty, který jsou legální. Je to chytřejší cesta.“ Ano. Řečí sarkasmu hovořím plynne a nikdy jsem se to nesnažila skrejvat.

„Nikdy jsem nebyl tak chytřej jako ty, to dobře víš.“

Nesnášela jsem, když tohle říkal. Tuhle frázi s oblibou používali oba moji bratři, vždycky když něco podělali a potřebovali ode mě pomoci. Nenáviděla jsem to.

Byla to pravda? Asi jo.

Byla to jejich vina? Rozhodně ne.

Prostě jim chyběly nástroje potřebný k tomu, aby se vyhrabali ze sraček, do kterých se narodili.

„Hele, vy dva, budete tam stát a vykecávat se, zatímco já tady trpím?“ zavolala ze svého pokoje máma a Rico se ušklíbnul.

„Velkej zlej Jimbo prohrál všechny prachy z jejich spořicího účtu, takže spolu momentálně nemluví.“

„Kolik prohrál?“

„Nevím. Možná pár stovek. Ale máma je fakt nasraná.“ Vzala jsem její pití a šla za bráchou ten kousek do máminy zahulený oázy.

Rozhlídla jsem se po pokoji a uviděla červeno-zlatý povlečení, plný popelníky na prádelníku i na stolku a obrovskou zarámovanou fotku mojí skoro nahý mámy na zdi nad postelí. Celý to ke mně vysílalo jedinou myšlenku: *Jsem za zenitem a nemám z toho radost.*

Došla jsem k oknu a otevřela ho, aby nám trochu čerstvého vzduchu poskytlo aspoň malou možnost nadechnout se v tomhle pekelném rakovinotvorným doupěti.

„Panebože, Wendy. Tohle by neměl dýchat nikdo na světě,“ řekla jsem.

„No jistě. Budeš mi říkat Wendy, i když víš, že jsem na dně.“

Máma byla na dně pořád. Až jednou nebude na dně, nejspíš bude pohřešovaná. Nikdy se mi neozvala ani mi nezvedla telefon, když nebyla zrovna v háji.

Nemohla jsem o té ženské říct nic moc dobrého.

„Říkám ti Wendy už od dětství. Nehledej si laskavě další důvod, proč zůstat v posteli. Vstaň. Nadechni se čerstvého vzduchu. Zkus vypít třeba trochu mlíka nebo sníst něco jiného než polotovar. Nevypadáš dobře.“

Kůži měla bledou a skoro našedlou. Kdyby netrávila většinu času válením se v posteli, tak bych v době, kdy jsem byla blázen do série *Twilight*, určitě uvěřila, že je upírka. Koneckonců ta ženská měla vážně nadání vysávat z lidí kolem sebe život.

Poposedla si dopředu a natáhla se pro sklenici. Nedala jsem jí ji. Místo toho jsem ji vzala za ruku a vytáhla ji na nohy.

„Dostaneš colu, až se dojdeš osprchovat. Jdi,“ ukázala jsem ke koupelně. Probodla mě pohledem, odpochovala do té pár stop vzdálené místnůstky a praskla za sebou dveřma.

„Kruci, ségra, ty jsi jediná, kdo ji dokáže zvednout z postele, když je na tom takhle,“ prohlásil obdivně Rico.

Vzala jsem mu pivo z ruky a povytáhla obočí. „A co ty? Co kdybys nechlastal, když ještě není ani poledne? Jak to jde v práci?“

„Víš, jak rád se po mně Oscar vozí, ale aspoň je to placenej džob.“

Postavila jsem máminu sklenici na prádelník a zavolala do dveří, kde ji najde.

Rico šel za mnou zpátky do kuchyně. Tam jsem tu trošku, co zbývala z jeho piva, vylila do odpadu a našla pod dřezem pytel na odpadky. Začala jsem do něj házet všechny prázdný lahve, pak jsem se přesunula k ledniče a chystala se z ní začít vyhazovat zkažený jídlo.

Vtom se otevřely dveře přívěsu a dovnitř vešel Zane. Zane byl o rok mladší než Rico a o tři roky mladší než já. Moji dva bratři si byli hodně podobný, zato já vypadala úplně jinak.

To bylo taky docela příhodný. Protože já nikdy neměla pocit, že sem patřím.

Patřila jsem jediné ke svému tátovi.

Ale svoje bratry jsem milovala a matku jsem snášela, protože to vypadalo, že ti dva se nikdy nedokážou dostat z její oběžný dráhy.

„No ne, jestlipak nepřišla profesorka!“ Zane mě vzal do náruče a zatočil se se mnou. Oba kluci byli urostlí. Vysocí, rozložití a svalnatí.

„Puť mě a pomoz mi to tu uklidit. Takhle se přece nedá žít, pá-nové.“

Jo. Oba dva pořád bydleli doma s mámou.

Zane došel ke dřezu a začal mejt nádobí. „Já jsem, no, trochu doufal, že bys mi mohla s něčím pomoci.“

A je to tady.

„Cos provedl?“ zeptala jsem se a otočila se k němu čelem.

„Dostal jsem blbej tip na koně a Sam White vyhrožuje, že mi sebere auto, jestli mu do pátku nezaplatím.“ Poškrábal se na zátylku a já zavřela oči.

„Kolik mu dlužíš?“

„Tři sta babek.“

„Ty jsi zastavil auto kvůli pitomý sázce na koně?“ zasyčela jsem, otočila se zpátky k ledničce a litovala fakt, že jsem se dobrovolně vrátila do tohoto města.

Kvůli tátovi, samozřejmě.

Jenže tohle byl ten důvod, proč se mi sem zároveň vracet nikdy nechtělo. Úplně jsem cítila, jak mě to tady stahuje ke dnu. I krk jsem měla sevřenej, když jsem byla doma.

Cítila jsem se tu jako v pasti. Chtěla jsem žít úplně jinak, a proto jsem odtud odešla.

Svoje bratry jsem ale milovala. Jen jsem nevěděla, jestli dokážu zachránit je a zároveň sebe.

Zane se na mě podíval tím smutným, žalostným pohledem jako vždycky, když něco podělal.

Dlouze jsem vydechla. „Stav se přes týden v baru a já ti ty prachy seženu.“

Objal mě zezadu a já ho hned setřásla.

Vycházela jsem mu příliš vstříc a věděla jsem to. Jenže mě ne napadalo, jak jinak mu pomoci. Snažila jsem se jim oběma sehnat práci. Tahala jsem je donekonečna z jejich průserů. Hučela do nich do zblbnutí, aby se odstěhovali a změnili svůj život. Aby šli za mnou do Kalifornie. Aby se vrátili do školy a udělali si aspoň maturitu.

Ale nikdy to nikam nevedlo.

A já až moc dobře věděla, že dělat pořád dokola to samý a očekávat, že to dopadne jinak, je definice šílenství.

A tak jsem se aspoň snažila věci zalátat nejlíp, jak jsem uměla.

„Krucí. Ruby umí vždycky všechno napravit,“ prohlásil Rico.

Otočila jsem se ke klukům.

„Jo. Jsem Ray Donovan tohoto špatnýho seriálu,“ zamumlala jsem, zavázala pytel na odpadky a šla ho postavit ven za dveře.

Nadechla jsem se čerstvého vzduchu a počkala, až moje tělo opustí ty odporný pocity ze všeho toho zkaženého jídla.

„Kdo je sakra Ray Donovan?“ zeptal se Zane.

„To je takovej seriál,“ zavrtěla jsem hlavou.

„No jo, to je s tím hercem, jak se jmenuje, Lievem Schreiberem?“ Rico přikyvoval, jako by věděl úplně přesně, o čem mluvím. „On napravuje všechny možný průsery, že jo?“

„Jo. Lidi se donekonečna rozhodnou blbě a on to po nich žehlí. Něco jako vy dva a já.“

„Jsi Ray Donovan týhle rodiny,“ potvrdil Zane, objal mě kolem ramen a políbil na temeno.

„To se ale mám.“ Obrátila jsem oči v sloup a zamyslela se.

Takhle to bylo už od doby, kdy jsem byla malá holka. Odstěhovat se na tom zase tak moc nezměnilo. Oni mi pořád volali. Já to vždycky zvedla.

Možná je tohle pravej smysl mého života.

Ale lhala bych, kdybych tvrdila, že mě to nevyčerpává.

RIVER

VEŠEL JSEM DO BARU WHISKEY FALLS a Romeo na mě zamával. Náš Zlatej chlapec před pár týdnů vyhrál svůj velký zápas a nám všem se ulevilo, že to má za sebou. Oficiálně vyhlásil, že s profi boxem končí, a hodlal věnovat všechnu energii svojí tělocvičně, baráku, kterej právě koupil, a samozřejmě svojí holce Demi, která teď byla jednou z nás.

Vedle něj seděl můj brácha Kingston a na druhý straně stolu Hayes a Nash. Už od dětství jsme drželi při sobě, měli jsme k sobě hodně blízko. Rozhlídnul jsem se. U baru stála Demi a mluvila s Ruby.

Došel jsem k nim, dal Demi pusu na tvář a ona se na mě usmála. „Ahoj, Rivere. Jsem ráda, že jsi tu. Všichni už mají hlad.“

Podíval jsem se na Ruby.

Tmavý vlasy jí zaplavovaly ramena.

Rudý rty.

Kočičí oči, který dneska byly spíš zelený než modrý nebo zlatý.

Měla na sobě černý tričko z nějakýho koncertu, který dokonale obepínalo její pevný prsa, a mně se při tom pohledu tajil dech.

Na tý holce prostě něco bylo.

Byla to Lionelova dcera, takže synonymum pro zakázaný ovoce, nehledě na fakt, že mě podle všeho nemohla vystát, ale chlap přece musí umět ocenit krásnou ženskou, i když z toho nemůže nic bejt.

„Zaseknul jsem se v práci.“ Obrátil jsem pozornost k Ruby, která stála za barem. „Ahoj, zlá královno. Dám si jedno pivo.“

Povyřádala obočí. „Jak originální. Doufám, žeš nepřišel o moc mozkových buněk, když jsi to vymyslel.“

Sáhla pro sklenici a začala do ní čepovat pivo. Demi si připlácla ruku na pusku a snažila se skrýt smích.

„Nejdřív sis myslela, že neumím dělat svou práci, a teď máš starost o moje mozkové buňky. Je vidět, že ti na mně fakt záleží. Možná jsi mnohem roztomilejší, než dáváš najevo,“ ušklíbl jsem se, když přede mě postavila sklenici a propálila mě pohledem.

„Romeo už na mě volá.“ Demi si nás střídavě prohlížela, jako by toho napětí mezi náma na ni bylo moc. „Jen Ruby řekni, co si dáš k jídlu. Všichni ostatní už mají objednáno.“

Přikývl jsem, Demi odešla a já obrátil pozornost zpátky k dračici na druhý straně baru.

Přejela si jazykem po spodním rtu a povytáhla obočí. „Mám starost hlavně o to, jak pomáháš mému tátovi. Nic víc v tom určitě nehledej.“

Přikývl jsem. Kruci. Ta holka se se mnou nemazala a já z toho byl úplně paf.

„Vzteklá, zlá královna. Věř mi, že tvoji starost nepotřebuju. Umím se o sebe postarat sám.“

„O tom ani na minutu nepochybuju. A o to právě jde. Staral ses u toho soudu o sebe, nebo o mého tátu?“

Teď už mě začínala zase trochu štvát. Dalo se o mně říct leccos, ale určitě ne, že jsem špatnej kámoš. V tomhle ohledu jsem byl věrný do morku kostí a Lionel byl jedním z mála lidí, pro který bych třeba skočil do ohně.

Napil jsem se piva, předklonil se a zastavil se až kousek od její tváře. „Tvůj táta je můj kamarád. Od samýho začátku jsem mu radil, že má Jenně prostě normálně zaplatit výlohy na léčbu. Kdyby mě poslechl, nic z toho by se nestalo. Zaplatil víc, než musel, protože je to zatracenej paličák. A mimochodem, mohla z něj

vyždímat mnohem víc, kdybych jí to nerozmluvil a nepřesvědčil ji, ať se na to vykašle. Takže si dávej bacha na to, z čeho mě budeš obviňovat.“

Nehnula ani brvou. „To od tebe bylo velice právnické. Akorát že já ti na rozdíl od táty nevěřím.“

„Fajn. Pak jsi zrovna tak mazaná, jak o tobě tvůj táta tvrdí.“ Přitočil jsem se ještě blíž, jako by mě její rudý rty vábily k sobě. Myslí, že mě ještě nikdy žádná ženská takhle nepřitahovala.

Nebo byla prostě jen neskutečně sexy a já na ni už od toho setkání v nemocnici nemohl přestat myslet.

Odtáhla se, rty stažený do tenké linky a byla v naprostém klidu. Povýšená jako kočka. „Nedělej si naděje. Poznám divokou řeku na první pohled, *Rivere*.“

Zasmál jsem se. „Divokej divokýho pozná.“

„Ne. Ale zato zkušeněj divokýho pozná.“

„Tak dobře. Co kdybys nechala těch svých hrátek a uvědomila sis, že já nejsem tvůj nepřítel? Tvůj táta je pro mě důležitěj a já udělám cokoli, abych mu pomohl. Vždycky.“

Zastrčila si pramínek vlasů za ucho. „Ještě uvidíme. Co chceš k tomu jídlu?“

„Dám si burger. Středně propečeněj.“

„Dobře. Tak už můžeš jít.“ Otočila se ke mně zády a já se musel ušklíbnout. Vzal jsem si pivo a odešel s ním ke stolu.

„Zdá se mi, že u toho baru bylo nějaký horko,“ poznamenal Romeo a ukázal pohledem k Ruby za barem.

„Říkala jsem vám, že ten vzduch mezi nima by se dal krájet.“ Demi si usrkla vína a usmála se na mě.

„Myslí si, že jsem jejímu tátovi ten soud prohrál. Je našťvaná, že jí lhal o tom, proč měl mrtvici. Jenže to se mnou nemělo co dělat. Je to prostě vzteklá kočka,“ vysvětlil jsem a znova se pořádně napil piva.

„Ale kočka to sakra je,“ podíval se na mě Kingston s pozdvihnutým obočím. Kruci, ten kluk myslel vždycky jen na jedno, ale jak si vzal do pusy Ruby, z nějakýho důvodu mě to štvalo.

„Krucí, je to Lionelova dcera! Koukej nechat ptáka v kalhotách.“ Ty slova mi vyletěly z pusy dřív, než jsem je stihl zastavit.

Hayes hvízdнул a Nash vyštěkl smíchy.

„Hele, uber, brácho. Jen konstatuju, co je evidentní. Nepotřebuju ti lézt do zelí,“ řekl Kingston se širokým, pitomým úsměvem.

Prísahám, že naše jediná genetická podobnost spočívala v tom, že jsme měli stejný biologický rodiče. Ten kluk měl tak šťastnou povahu, až to bylo otravný.

„Hele, nikdo nikomu neleze do zelí. Já jen říkám, aby ses choval trochu slušně, ty vocasbuřte.“

„To je moje nová oblíbená nadávka. Protože mám hrozně rád obojí,“ mrknul na mě brácha.

„Jak to myslíš, že máš rád obojí?“ zeptala se Demi.

„Ty ses fakt zeptala? To byla chyba, bejby.“ Romeo ji objal kolem ramen a dal jí pusku na tvář.

„No, mám naprosto mimořádněj vocas a jsem na něj hrdej. A... miluju buřtíky a párky. Myslím, že by měly dostat svoji vlastní kategorii potravin.“

Všichni se tomu zasmáli a já obrátil oči v sloup. To už se objevila Ruby s horou talířů vybalancovaných na předloktích. Postavila před nás jídlo a my jí všichni poděkovali.

„Máš ráda buřtíky, Ruby?“ zeptal se jí Kingston a já přivřel oči, protože to bylo jako sledovat kotě, jak si hraje se škorpionem.

„Já mám ráda ticho.“ Zpražila ho pohledem a on natěšeně zamnul rukama, protože ten blbec nikdy nepoznal, když ho někdo měl dost.

„Se mnou bys potichu nikdy nebyla,“ řekl a povytáhl obočí.

Demi se zděšeně dívala z Kingstona na Ruby a zase zpátky,

zřejmě přemýšlela, jestli nezašel moc daleko, což se mému bratrovi stávalo poměrně často.

„To je asi fakt.“ Naklonila se k němu blíž a koutky úst se jí nepatrně zvedly nahoru. Pochyboval jsem, že si toho všiml ještě někdo jinej, ale mě tahle holka upřímně fascinovala, takže jsem si na ní začínal všimát každý maličkosti. „Protože bych na tebe musela v jednom kuse ječet, ať mi dáš sakra pokoj.“

„Au,“ sykl brácha a chytil se za srdce. „Jen tě zlobím. Je od tebe hezký, že tu za tátů zaskakuješ. Dneska jsem ho byl navštívit.“

„Jo? Tak díky. V nemocnici ho brzy přestěhují do jinýho patra na rehabilitace. Ale má před sebou ještě dlouhou cestu, takže si cením toho, jak jste na něj všichni hodný.“ Její pohled znězněl a mně se sevřelo srdce, což mě upřímně vyděsilo. Něžnou Ruby jsem ještě nikdy neviděl a z nějakýho důvodu se mi hodně líbila. Pak se otočila ke mně a oči jí znova ztvrdly, ale viděl jsem v nich jiskřičky pobavení. „I když mu dáváte mizerný právnícký rady.“

„Víš co, řek bych, že jako doktorka psychologie už bys mohla vymyslet něco lepšího. Jestli na mě nemáš nic víc než špatný právní rady, tak je to asi výhra. Protože mně je úplně jedno, jestli jsem dobřej právník.“

To samozřejmě nebyla pravda, ale dával jsem přednost tomu, aby si lidi mysleli, že je mi to fuk, když mě uráží. Pravda byla, že mě to trápilo víc, než si většina lidí myslela.

„Jak sakra víš, že jsem doktorka psychologie?“

Teď už všichni přeskakovali pohledem mezi náma dvěma.

Hodil jsem si do pusy bramborovej hranolek a zasténał slasti, protože tady je dělali nejlepší ve městě. Podíval jsem se na Ruby, která mě propalovala smrtícím pohledem a čekala na odpověď. „Nezapomeň. Jsem právník. Mám svý možnosti, jak si něco zjistit. I když ve svý práci nejsem moc dobřej, hm?“

Lionel byl kamarád, takže mi to řekl. Ale to bych jí nepřiznal.

Demi vykulila oči a Romeo měl na ksichtě ten svůj protivnej úsměv, jako by si to celý užíval.

„Doporučuju ti soustředit se na to, abys zbavil problémů mého tátu, a ode mě se držet radši dál.“ Její hlas byl chladnej jako ocel. Pak se otočila a odešla.

„Ty ses na ni fakt vyptával?“ zeptala se Demi, když se zlá královna vrátila zpátky za bar.

„Jasně že ne. Řek mi to Lionel. Jen se jí rád dostávám pod kůži.“ Hodil jsem si do pusy další smažené hranolek.

„Poprvý v životě si myslím, že měl King pravdu,“ poznamenal Nash, zvedl ruce a rozesmál se, když můj bratr předstíral porážku. „Myslel jsem to, že lezeš Riverovi do zelí. Ta holka se mu fakt líbí.“

„Nerad to říkám, ale souhlasím,“ dodal Hayes.

„Děláte si prdel? Tohle vám z toho vyplynulo? Líbí se mi asi tak jako píchnutí drátem do oka!“

„Chceš říct, že ti nepřípadá přitažlivá?“ zeptala se Demi s povytaženým obočím, jako by mě vyzývala, abych to popřel.

„Ach naše sladká, naivní Lusky,“ oslovil jsem ji přezdívkou, kterou jsme jí říkali všichni. „To jsem samozřejmě neřek. Kruci, každej, kdo má oči, musí vidět, že je zatraceně krásná. Ale můžeš někoho považovat za atraktivního, a stejně ho nesnášet.“

„Takže ty ji nesnášíš?“ ušklíbl se Romeo. „A jsi si tím jistej, brácho? Protože na ni v jednom kuse zíráš.“

„Souhlas. Podle mě tě pěkně rajcuje tím, jak nesnáší ona tebe.“ To si musel přisadit i Kingston, protože ten debil měl vždycky ke všemu co říct.

„Já ti nevím, Rivere. Není to tak dlouho, co jsme viděli podlehnout Romea. Třeba jsi další na řadě.“ Hayes vypadal, že je na sebe kdovíjak hrdej, že tohle vymyslel. Odpověděl mu můj vztyčený prostředníček.